

blevet nævnt 80 Millioner Kroner som Udgift til Kjøbenhavns Befæstning. Jeg maa her over for gentage, hvad jeg allerede sagde ved 2den Behandling, at for saa vidt der sigtes til min Udtalelse om de 80 Millioner Kroner, har denne drejet sig ikke alene om Udgiften til Kjøbenhavns Befæstning, men til andre Befæstningsforanstaltninger og til Flaadens Udvikling. Det var det, der skulde koste 80 Millioner Kroner, men Kjøbenhavns Befæstning gaar ikke op til mere end 60 Millioner Kroner efter det sidste Overslag. . . . De Beregninger, der have været anstillede om Kjøbenhavns Befæstning, have drejet sig om 50—52 Millioner Kroner; og det er denne Sum, der nu ved yderligere Udvikling er gaaet op til 60 Mill. Kr.“ Vi vide, at alle disse Foranstaltninger blev gennemførte ad provisorisk Vej. Der blev dog ikke anvendt til Kjøbenhavns Landbefæstning 60 Mill. Kr., men der blev anvendt mange Millioner. Saa under en Forhandling, i 1892 tror jeg det var, eller mulig det var i 1893, udtalte det ærede Medlem fra Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), som sidder her overfor, om Kjøbenhavns Befæstning, at den ikke var færdig endnu. Derpaa rejste Krigsminister Bahnson sig og sagde til det ærede Medlem, at han ingen Forstand havde paa det — han sagde jo for øvrigt til os alle, at vi intet Begreb havde om det —, de sagkyndige, han havde talt med, havde givet ham fejl Besked, Fæstningen var fuldstændig færdig og kunde gøre den Nytte, den skulde gøre, den var ligesom en Mand, der var paaklædt. Naar han havde Bukser, Vest, Frakke, Hat og Støvler paa, maatte man sige, at han var paaklædt. Man kunde ganske vist sige, at det var behageligt for Manden at have en Spadersépels paa om Vinteren og en Certosafrakke om Sommeren, men paaklædt var han uden dette sidste, Kjøbenhavns Befæstning var færdig. Jeg ved ikke, med hvilke Følelser det ærede Medlem fra Odense Amts 1ste Valgkreds hørte paa den Tale, men jeg har tænkt ved mig selv: Det passer jo daarligt med de Udtalelser, samme Minister har fremsat oppe i Landstinget, det er ikke den Slags Udtalelser, der skal give Befolkningen Tillid til, at der virkelig er nogen Plan og Holdbarhed i det, man gør fra den Side. Men vi gaa videre endnu. Man har nemlig stadig faret fort paa samme Vej. Jeg vil her blot nævne, at man i 1896—97 fra Højres Side — som jo stadig har sagt: Det er os, der ere de egentlige Forsvarsvener, I andre ere Forsvarsnihiler og nogle slette Folk, for os er For-

svarssagen en Livssag —, da det gjaldt om at komme af med et Ministerium, man ikke syntes om, ikke skyede at sige til os Venstremænd: Vi ville gøre det endnu billigere ved en Overenskomst om en Finanslov end Ministeriet, vi ville gaa ned under de Beløb, I have tilbudt, og som I ere enedes med Ministeriet om. Jeg vil dernæst minde om de 520,000 Kr., som man tog paa forventet Tillægsbevilling, man havde ingen Tillid til Befolkningen og til Folketinget, man vilde ikke indkalde Rigsdagen og spørge den, inden man afholdt disse Udgifter. Jeg skal ogsaa minde om, hvorledes denne Regerings Krigsminister i sidste Samling sagde, at de Midler, her bevilgedes, vare for lidt, og desuagtet nu kan sidde roligt og administrere med disse selvsamme Bevillinger. Det er alt sammen noget, der ikke giver Befolkningen nogen særlig Tillid til Højre i Forsvarssagen. Og endelig skal jeg yderligere sige, at Udtalelser, der ere blevne fremsatte i denne Sommer af Generalløjtnant Bahnson, jo tydeligt nok vise, at man fra Højres Side, i alt Fald fra de store Kredse af Højre, som slutte sig til Bahnson, endnu mener, at Venstrebefolkningen egentlig er en Pariakaste, som man ikke kan have noget at gøre med, medens Højre er de egentlig gode Fædrelandsvenner. Generalløjtnant Bahnson sagde: „Jeg hører ikke til de Forsvarsvener, for hvem Forsvaret er alt, Landets øvrige Udvikling derimod ligegyldig; jeg er nemlig en gammel konservativ Højremand. Jeg vil kun med Sorg se Udviklingen gaa i radikal-socialistisk Retning, og det nuværende Flertal i Folketinget er jo dog radikalt-socialistisk.“ — Ja, derved vil jeg blot her sætte den Anmærkning, at Flertallet her, Venstrereformpartiet, jo slet ikke er socialistisk, jeg vil blot henstille til de Herrer at spørge Socialdemokraterne, om vi ere socialistiske. Jeg tror ikke, de anse os derfor, ellers vilde de vel ikke rejse Landet rundt og angribe os saa stærkt, som de gøre. »Skulde slikt ske, fortsætter Hr. Bahnson, vilde min Interesse for Forsvarets Fremgang væsentligt svækkes, og der vilde maaske komme et Tidspunkt, hvor jeg, hvis jeg da ikke var gaaet derhen, hvorfra man ikke vender tilbage, kunde vælge et andet Land til Opholdssted.“ Altsaa, naar saadan en Mand, som i mange Aar har staaet i Spidsen for Højres Behandling af Forsvarssagen, ser, at nogle af hans Medborgere muligvis komme til at styre her i Landet, vil han betragte Landet som erobret af fremmede Bander, som han er